

Sygn. akt IV KZ 29/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 listopada 2022 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 31 sierpnia 2022 r., sygn. akt II AKo 55/22,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Skazany D. K. złożył sporządzony i podpisany przez siebie wniosek o wznowienie postępowania w jego sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 8 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII Ka 41/24, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt III K 1663/20.

Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wezwał skazanego do uzupełnienia wniosku przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego w terminie 7 dni, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. W odpowiedzi skazany wystąpił z wnioskiem o wyznaczenie mu adwokata lub radcę prawnego z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 1 czerwca 2022 r. sędzia Sądu Apelacyjnego w Białymstoku odmówił uwzględnienia tego wniosku wskazując, że D. K. w sposób należyty nie wykazał, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Skazany wniósł na tę decyzję zażalenie, które Sąd Apelacyjny w Białymstoku uwzględnił i wyznaczył mu obrońcę z urzędu (adwokata) do ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Wyznaczona obrońca złożyła opinię, w której stwierdziła, że po zapoznaniu się z aktami sprawy D. K. uznała, iż „nie istnieją w niniejszej sprawie faktyczne i normatywne przesłanki do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania karnego (...)”. Następnie zarządzeniem z dnia 13 lipca 2022 r. wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Białymstoku ponownie wezwał skazanego do uzupełnienia osobistego wniosku o wznowienie postępowania przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru w terminie 7 dni, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. W odpowiedzi skazany nadesłał pismo („zażalenie na oświadczenie obrońcy z urzędu”), w którym wyraził powątpiewanie co do rzetelności wspomnianej opinii obrońcy m.in. sugerując, że obrońca „nie doczytała się badań lekarskich”, jak też jej niedostateczne zaangażowanie w sprawę („wszystkim wiadomo, w czym może pomóc, tzn. czy adwokatowi z urzędu zależy czy ktoś siedzi, czy nie”). Na pismo to skazanemu udzielono odpowiedzi z informacją, że nie ma podstaw do dalszego pozytywnego dla niego procedowania w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania z udziałem obrońcy z urzędu, a miesiąc później Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Białymstoku zarządzeniem z dnia 31 sierpnia 2022 r., sygn. akt II AKo 55/22, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego D. K. o wznowienie postępowania wobec nieuzupełnienia przez skazanego braku formalnego wniosku.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany, tak jak poprzednio wywodząc, że obrońca z urzędu sporządziła opinię bez uwzględnienia („po prostu przeoczyła”) nadesłanych przez niego dokumentów lekarskich, nadto wyraził przypuszczenie, że orzekający w sprawie Sąd I instancji nie dysponował wszystkimi dokumentami obrazującymi stan jego zdrowia. Podniósł również, że nie wie, co było powodem

wymierzenia mu przez Sąd odwoławczy surowszej kary, który karę 8 miesięcy pozbawienia orzeczoną przez Sąd Rejonowy za czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. podwyższył do roku i 8 miesięcy. Postulował, żeby sąd rozpoznający zażalenie przeanalizował akta sprawy i „pozytywnie rozpatrzył” zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy, bowiem jest zgodne z prawem, w szczególności ma oparcie w powołanych w jego treści przepisach; prawidłowości zastosowania tych przepisów skazany zresztą nie podważał. Wychodząc z założenia, że sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania wymaga ponadprzeciętnej znajomości prawa i by przeciwdziałać zbędnemu w tym przedmiocie procedowaniu, ustawodawca uznał, że wniosek powinien być sporządzony przez podmiot fachowy i dał temu wyraz w treści art. 545 § 2 k.p.k. Trafnie zatem w Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku uznano, że osobisty wniosek skazanego D. K. jest dotknięty brakiem formalnym i wezwano skazanego do jego usunięcia. Ostatecznie to nie nastąpiło, zatem zachodziła okoliczność, o której mowa w art. 120 § 2 k.p.k., co musiało skutkować odmową przyjęcia wniosku w oparciu o nakazujący takie postąpienie przepis art. 530 § 2 k.p.k., zgodnie z art. 545 § 1 k.p.k. mający odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wznowieniowym.

Niniejsze postępowanie zażaleniowe mogło dotyczyć wyłącznie kwestii, czy decyzja o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania była zgodna z prawem i – jak wyżej zaznaczono – pod tym względem nie nasuwa ona zastrzeżeń, co skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego zarządzenia. Natomiast nie było rzeczą Sądu Najwyższego postulowane przez skarżącego kompleksowe badanie akt sprawy, w tym rozważanie, czy obrońca z urzędu z należytą starannością wykonała zleconą jej czynność. Można wszakże zauważyć, iż licząca kilka stron maszynopisu opinia sporządzona przez obrońcę i przesłana również skazanemu, nie wydaje się zdawkowa. Wbrew sugestii D. K., w jej treści m.in. nawiązano do nadesłanej przez niego karty informacyjnej leczenia szpitalnego (w istocie było to kilka kart z lat 2016-2017, obrazujących leczenie odwykowe w szpitalu psychiatrycznym w C. w związku z uzależnieniem skazanego od alkoholu) i zaznaczono, że „sąd miał pełny obraz stanu zdrowia oskarżonego oraz okoliczności związanej z jego

uzależnieniem od alkoholu”. Obrońca zwróciła też uwagę, że wydana w sprawie opinia sądowo-psychiatryczna co do poczytalności oskarżonego została sporządzona przy uwzględnieniu, iż cierpi on na chorobę alkoholową i podkreśliła, że „brak jest jakichkolwiek przesłanek, by na podstawie pism złożonych przez skazanego można było uznać, że po prawomocnym zakończeniu postępowania przeciwko D. K., pojawiły się jakiekolwiek nowe fakty lub dowody”. Istotnie, skazany nadesłał dokumenty, które potwierdzały okoliczność znaną opiniującym biegłym lekarzom psychiatrom oraz orzekającym w sprawie sądom. Jeżeli zaś skazany podniósł, że nie wie, jaka była przyczyna podwyższenia kary przez Sąd II instancji, to niewiedza ta wynika z jego niestawiennictwa na rozprawę odwoławczą i zaniechania złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.